

mig i den Tid, jeg gik og søgte Arbejde, medens alt saa temmelig sort ud for mig.

Franskmændene forstaaer mig slet ikke, de tror rentud, jeg er forrykt. Ingen vilde der give mig Arbejde, og saa gik jeg til de tyske Mestre; jeg har ogsaa været hos en dansk Mester, — han lo ad mig og vilde ikke en Gang give mig Adresser paa tyske. Dog, de tyske fandt jeg alligevel og var saa heldig at blive ansat paa et Værksted for franske Luksusmøbler.

Jeg er overordenlig godt tilfreds der, og min Mester er ogsaa tilfreds med mig. Det bedste er, at jeg kan tjene aldeles det samme som mine mandlige Kammerater. I den første Uge havde jeg 40 Francs, og jeg tror næsten at kunne drive det til 50 Francs om Ugen. Det er meget mere end jeg behøver, saa her i Paris har jeg det godt med Penge.

Paa Værkstedet er der franske, tyske, hollandske, danske Svende og en Svend fra Afrika. Vi er tre danske Svende (»Trekloveret«), og vi holder naturligvis sammen. Vi spiser sammen paa det Hotel, jeg bor, og til daglig er det min eneste Omgang. Det Forhold, der er imellem os tre, er rigtigt som jeg har tænkt mig Forholdet skulde være mellem unge Mænd og Kvinder. Gemytligt, naturligt, uden Snerperi, men dog ogsaa saadan, som Tonen er mellem unge *pæne* Mænd. Naar vi ikke er sammen alle tre, eller naar vi er sammen med tyske, saa er det ikke rigtigt, som det skal være. Jeg kunde godt lide, at en Aften, da de vilde have mig med hen paa en pæn Kafé og drikke et eller andet, mens vi hørte paa Musik, og jeg ingen Lyst havde, saa blev vi hjemme alle tre.

Arbejdstiden er fra 7—7 med en Times Middag; men naar de franske Svende har spist deres Mad Kl. 7, saa gaar de paa Værkstedet igen og arbejder til 12—1 Nat, og saa dertil den hele Søndag. Jeg forstaaer ikke de Svende, at de ikke føler Trang til en lille Smule andet end lige Arbejdet. Det gaar ikke saadan til her som paa Værkstederne hjemme, hvor man kan arbejde lidt og passiare lidt. Nej, Arbejdet skal helst være færdigt med det samme, vi faar det i Hænderne.

Hvordan de franske Svende *vilde* have været over for mig, hvis jeg havde noget med dem at gøre, det ved jeg ikke. De har ingen Tid til at se paa mig og endnu mindre Tid til at gøre Bemærkninger om mig. Nej kun det at faa saa meget færdigt som muligt. Vi danske arbejder fra syv til syv og har derved rigeligt, saa det kunde ikke falde os ind at arbejde om Natten eller Søndagen, naar vi kan blive fri. I Berlin har jeg fundet gode Kammerater paa Værkstedet; der stod jeg kun mellem tyske. Det var helt underligt for mig, da jeg tog bort, at tænke paa de første Dage og de